

skal betales efter Kapitelstarten for dets Afgrøde; dog kan med Cancelliets Samtykke Vederlaget modtages i Penge, for hvis Anvendelse til Bedste for Stiftelsen, Embedet, Fideicommisset eller Kommunen der paa behørig Maade bliver at sørge.

8) Saafremt Brugen af den Jord, hvorfra Noget ved den omhandlede Leilighed stilles, er overladt til Andre end Eieren, bør Brugshaveren, hvad enten han er Forpagter, Fæster eller Leier, nyde aarlig, saalænge Brugsretten vedvarer, som Erstatning for Afsavnet af Jorden, Rente af sammes Vurderingssum, hvilken Rente bliver at beregne og fastsætte efter den ved Afhændelsen almindelig giældende og ved Loven hiemlede Rentefod. I hvilket Forhold den særdeles Erstatning, der af de i § 4 omhandlede Aarsager bliver at udrede, skal tilkomme Eieren eller Brugeren, bliver i ethvert Tilfælde, efter de dermed forbundne Omstændigheder, at afgjøre i Overensstemmelse med Lovens Grundsætninger.

9) Ved de Arbeider, som udkræves til Indretningen af den udvidede Kirkegaard, navnlig Indhegning af det til Kirkegaard indtagne Areal, ere i Landsbyenighederne Sognemændene pligtige at yde den samme hielp, som de efter Lovens 2 B. 22 Kap. 68 Art. og de i Forbindelse dermed givne senere Bestemmelser have at yde med hensyn til Kirken og Kirkegaarden.

Ad § 2, nr. 30

Forordning af 21. maj 1845 indeholdende nogle Forandringer i Lovgivningen om Arv, som senest ændret ved lov nr. 215 af 31. maj 1963 om arv

Forskriftens §§ 26 og 27 er fortsat gældende, men kun § 26 og § 27, 1 pkt., foreslås bevaret.

26.) Ogsaa med Hensyn til Indholdet skal den Selveierbønder ved Fr. 13 Mai 1769 og 22 Nov. 1837 hiemlede, særegne Testationsret fremdeles vedblive. Dog bliver det herved at iagttage, at; naar en Selveierbonde, i Medfør af bemeldte Anordninger, har givet sin faste Eiendom til eet af sine Børn mod et moderat Vederlag, skal han ikke være beføiet til paa anden Maade at disponere over mere end en ottende Deel af sin øvrige Formue, saaledes som denne bliver efter den Værdi, der i Testamentet er sat paa Gaarden, hvilket samme skal gielde, naar en Selveierbon-

de og hans Hustru, der have Livsarvinger, ville benytte den Ret, Fr. 22 Nov. 1837 § 5 hiemler dem til at testere hinanden Gaarden til Eiendom, ligesom da ogsaa den Arvedeel, der efter (nærstående Anordn. §. 15) kan tilkomme den Længstlevende, skal bortfalde.

27.) Hvad i Særdeleshed Sædegaardseiere angaaer, da skal det være en Saadan tilladt at disponere over sit halve Bo til Fordel for den af sine Livsarvinger, som han vil tillægge Sædegaard, dog at han, naar han heraf gjør Brug, ikke skal være berettiget til at disponere over mere end en fjerde Deel af sin øvrige Formue til Fordeel enten for de andre Børn, eller for Fremmede. Derimod skulle de særegne Bestemmelser i Lovens 5-4-6 bortfalde.

Ad § 2, nr. 31

[Kgl. resolution af 12. december 1845 angaaende hvorledes der bliver at forholde med Hensyn til Forsørgelsen af de paa Christiansø – der er en militair Plads uden Communalforfatning – fødte Personer]

(Bekendtgjort i Collegial-Tidende den 7. februar 1846)

I Anledning af nogle i den senere Tid indtrufne Tilfælde, er det kommet under Spørgsmaal, hvorledes der bliver at forholde med Hensyn til Forsørgelsen af de paa Christiansø – der er en militair Plads uden Communalforfatning – fødte Personer, forsaavidt de ikke senere have erhvervet et Forsørgelseshjem. Under den derom imellem det Danske Cancelli og Admiralitets- og Commissariats Collegiet indledede Correspondance yttrede sidstnævnte Collegium den Anskuelse, at der ikke i de omspurgte Tilfælde kunde paahvile Sø-Etaten nogen Forsørgelsespligt. Det anførtes i denne Henseende, at Kjøbenhavns Fattigvæsen ved en i 1799 indgaaet Convention*) overtog sig blandt andet Forsørgelsen af "saadanne Fattige, som i Forordn. af 9. Marts 1792 ommeldes at vedkomme Sø-Etaten, de undtagne, som opholde sig paa Christiansø", men at Sø-Etaten efter Forordn. af 1792 kun var pligtig at forsørge dens eget Folk og disses Børn, disse sidste dog alene indtil de vare confirmerede og kunde komme i Lære eller anden Tieneste, og den nævnte Undtagelse kunde saaledes formeentligen ikke antages at indebefatte alle de Indviveder, "som opholde sig paa Christiansø", men